

Aftasten

Het innerlijke rijk der zinnen

Gaisha I

Schrijver: Sanna Es

ISBN: 9789464350654

© Sanna Es 2021

© Vlamme verzinsels / Gaisha publications 2021

Alle rechten voorbehouden

18+ Dit boek bevat expliciet taalgebruik en is uitsluitend bestemd
voor volwassenen

Alle personages in Aftasten zijn fictief en elke gelijkenis met
bestaande personen, levend of niet, berust geheel op toeval

*V*alerie

Vijf minuten

De spiegel is beslagen en met een handdoek veegt ze het vocht weg. Langzaam dept ze zichzelf droog. In de slaapkamer hoort ze Raymond. Hij is aan het bellen en praat hard. Het stoort haar. Straks worden de kinderen wakker en kunnen ze hun avondje wel vergeten. Waarom is hij nog aan het bellen? Gewoon één avond in de week, zonder werk of afspraken. Zo moeilijk hoeft dat toch niet te zijn. Ze heeft liever dat hij zich scheert en opfrist, zoals altijd.

Met één been op de rand van het bad smeert ze zichzelf in met lotion. Die dure. Eigenlijk is hij te zoet, maar Raymond houdt van de geur. Precies zoals zij van zijn gladgeschoren gezicht houdt.

In haar hoofd doorloopt ze haar dag en de hectiek daarvan. Vanmorgen eerste de vergadering van de buurtcommissie. Daarna de sportschool, lunch met haar broer en een afspraak met de binnenhuisarchitect. De kinderen opgehaald van school en afgeleverd bij muziek en schilderles, waarna ze eindelijk tijd had om te bedenken wat ze vanavond zouden eten en boodschappen kon doen. Raymond vindt dat ze het zichzelf makkelijk moet maken en de boodschappen online moet bestellen, maar Valerie vindt het prettig om door het winkelcentrum te wandelen en rustig te bedenken wat ze nodig heeft. Ook vindt ze het prettig om te kopen wat ze misschien niet direct nodig heeft.

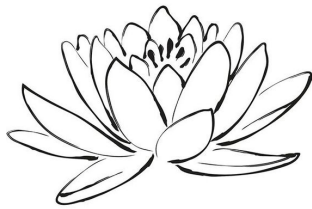
Aan de badkamerdeur hangt het dunne, doorschijnende japonnetje en even gaat ze met haar vingers langs de stof. Toen ze het in de winkel zag hangen, wist ze dat ze het moest hebben. Nu bedenkt ze dat ze het geld beter aan iets anders uit had kunnen geven. Ze zal het nooit dragen. Het laat weinig aan de verbeelding over en ze denkt niet dat Raymond het mooi zal vinden. Zelf vindt ze het wel mooi.

Terwijl ze voorzichtig haar haren borstelt, kijkt ze naar het hemdje en ze stelt zich voor hoe het om haar lijf zal vallen. Met een vreemd gevoel van roekeloosheid haalt ze het gevalletje van de hanger en trekt het aan. De stof voelt prettig op haar naakte huid en aait een beetje kriebelend als ze zich beweegt. Ze ziet haar donkere tepels en zelfs het streepje van haar intieme opening. Het laat veel te weinig aan de verbeelding over. Ze vraagt zich af of ze het aan durft te houden. Of ze gewoon de slaapkamer in zal lopen en op het bed durft te gaan liggen. Ze schrikt van die gedachte en trekt het hemdje snel weer uit. Voorzichtig hangt ze het terug. Raymond zal haar vragen waar dat goed voor is, als hij zich van zijn telefoon weet los te rukken tenminste. Anders zal hij haar alleen maar met opgetrokken wenkbrauwen aankijken. Dergelijke kleding is niets voor haar. Ook niet voor Raymond.

Met een zucht trekt ze haar roze kimono aan. Snel draait ze een vlecht in haar haren. Het japonnetje vouwt ze op en legt ze onder in de kast. Ze zal het morgen terugbrengen.

Raymond zit op de rand van het bed. Zijn overhemd hangt open en hij is met één hand de veters van zijn schoenen los aan het maken. Hij legt zijn hand over zijn telefoon. 'Vijf minuten, dan spring ik onder de douche.'

Valerie knikt. Het zijn altijd vijf minuten. Om te douchen, om een glas wijn met haar te drinken. Vijf minuten om haar voorzichtig in haar hals te zoenen en misschien haar vlecht los te maken. Vijf minuten om haar hand te pakken, mee naar boven te nemen en op het bed te leggen. Haar borsten te strelen, te zoenen. Vijf minuten van de herhaalde strelingen tussen haar benen voor hij bovenop haar gaat liggen. Nog geen vijf minuten om weer van haar af te rollen en in slaap te vallen.

*D*onna

Onderweg

Ze blaast een lok haar uit haar gezicht en gaat met haar tong langs haar bovenlip. Het is warm. 'Sorry hoor ...' Ze lacht naar haar tafelgenoot en staat op. 'Even mijn jas uit, het is snikheet.'

Het meisje knikt en wenkt de ober. 'Een koud drankje doen dan maar?'

Donna knikt. Ja, een lekker koud biertje op de eerste, warme voorjaarsdag. Geen betere manier om de werkdag mee af te sluiten.

Terwijl ze wachten op de drankjes pakt het meisje een zwarte map uit haar tas. Donna kijkt naar haar gezicht. Ze heeft sproetjes. Het staat haar lief. 'Hoe ging je eerste dag?'

'Ja, wel goed geloof ik. Wil je mijn foto's nog zien?'

'Straks ... vertel eerst zelf iets over je foto's en over jou natuurlijk.'

Het meisje kijkt haar met grote, stralende ogen aan. Donna lacht. Altijd leuk, nieuwe stagiaires. Die willen nog zo graag. Dat je naar ze luistert, naar hun verhaal en hun ideeën. Dat je naar ze kijkt vooral. Donna zag haar meteen toen ze binnenkwam en net als andere stagiaires loopt ze over van enthousiasme en onzekerheid. Donna vindt het prettig ze een beetje wegwijs te maken en bij de hand te nemen. De overduidelijke bewondering op het gezicht van dit meisje vindt ze nog veel prettiger. Donna is goed. Haar foto's hebben misschien nog nooit grote prijzen gewonnen, maar ze kan er goed van leven.

Het meisje praat enthousiast. Haar plannen zijn groot, haar dromen nog groter. Jammer dat die over een paar jaar allemaal verdwenen zullen zijn. Er zijn maar weinig mensen die het echt in zich hebben een goede fotograaf te worden. De meeste blijven uiteindelijk hangen bij middelmatige plaatjes van pasgetrouwde stellen of schoolkinderen. Niet dat daar iets mis mee is, maar het is jammer van de dromen. Donna heeft nooit gedroomd. Doen wat ze goed kan en wat ze leuk vindt, meer heeft ze niet nodig en dit meisje ...

Ze moet stoppen haar meisje te noemen. Vervelend dat ze haar naam niet meer weet. Het is de stagiaire van Norman. Hij kwam haar voorstellen tijdens de vergadering, daarna heeft Donna haar niet meer gezien. Tot ze vanmiddag samen in de lift stonden en ze haar complimenteerde met haar schoenen. Dat werkt altijd bij stagiaires.

‘... Ik was zo blij toen ik hoorde dat ik bij jullie stage mocht lopen ...’

Donna onderbreekt haar. ‘Het is echt erg, maar ik ben je naam vergeten.’

‘Alexandra, maar ik word meestal Alex genoemd.’

‘Alex zal het zijn.’

Donna heft haar biertje en ziet met genoegen dat het meisje een kleur krijgt. Soms is het zo makkelijk. ‘Vertel verder.’

Donna luistert niet echt, net genoeg om af en toe te knikken of instemmend te hummen. Het verhaal interesseert haar niet. Veel liever hoort ze waarom het meisje een kleur kreeg en waarom haar ogen zo stralen. Nog liever voelt ze hoe zacht haar huid is. Het hoeft niet nu, dat zou veel te gemakkelijk zijn, maar Donna kan het zich voorstellen en het zijn prettige gedachten. Ze bestelt nog een keer, en nog een keer. De zon verdwijnt achter de wolken en ze krijgt het weer kouder. Haar huid reageert. Hoe zou het meisje, die praat over haar vriend alsof het een god is, reageren als Donna haar plotseling zou zoenen. Gewoon hier, ten overstaan van alle andere terrasgangers. Donna glimlacht. Worden haar grote stralende ogen dan dof en verward. Wordt ze boos. Of nieuwsgierig, de blos op haar wangen dieper. Alex ratelt door en Donna bestelt een vierde rondje. Het laatste. Dit is leuk, maar ze moet het niet overdrijven en het is zeker niet de bedoeling het kind dronken te voeren.

Uit haar tas komt een melodie, een berichtje. Donna leest het en staat verschrikt op, Alex abrupt onderbrekend in haar verhaal. Shit! ‘Het spijt me, een afspraak, helemaal vergeten.’

Gehaast trekt ze haar jas aan en ze graait een briefje van twintig uit haar tas. 'We kletsen een andere keer, ik moet weg. Tot morgen.'

'Maar mijn foto's ...'

'Ook een andere keer. Fijne avond!'

Ze is het meisje al bijna vergeten als ze wegloopt en Janneke een berichtje terugstuurt.

'Onderweg. Don't start without me!'

Zoë

Geen gewone date

Zoë laat zich met een plof in de brede fauteuil vallen en schudt haar hoofd als haar vriendin vraagt of ze thee wil. 'Heb je niet iets sterkers Vleer, ik sterf van de zenuwen.'

Haar vriendin kijkt haar verbaasd aan. 'Heb je al iets van hem gehoord dan?'

'Vanmorgen even, maar het wordt zeker vanavond.'

'Dat zei je dinsdag ook.'

Dat klopt. En dat zou ook zo zijn als ze niet op het laatste moment terugkrabbelde. Ze durfde niet. Hij was niet geamuseerd en zei dingen tegen haar waar ze van schrok en die haar tegelijk opwonden. Vier dagen lang hoorde ze niets, tot vanmorgen, een kort berichtje. Of ze hem niet iets te zeggen had. Dat had ze niet, behalve dan een sorry. Blijkbaar was het genoeg. Hij zei dat ze nog één kans kreeg en dat ze haar agenda voor vandaag leeg moest houden. Daar kon ze het mee doen. Dus nu is ze nerveus en ze kan ook niet wachten.

'Vanavond Vleer.'

'Heeft hij je al een foto gestuurd?'

Zoë haalt haar schouders op. 'Niet nodig, ik zie hem vandaag.'

Het kan haar niet schelen hoe hij eruit ziet. Daar gaat het ook niet om. Het virtuele contact heeft hij haar een beeld gegeven. Ze vraagt zich af of hij in het echt ook zo is en of ze er net zo heftig op reageert.

'Hoe laat heb je afgesproken? En waar?'

'Weet ik nog niet. Hij laat het weten.'

'Lekker vaag allemaal. Laat toch zitten. Je hebt zo weer een andere date gevonden.'

'Zeur niet zo Vleer. Vanavond weet ik het. Geef me dat wijntje nu maar.'

'Niks voor jou om je zo zenuwachtig te maken.'

Haar vriendin weet het niet. Niets van de mailwisseling. Het feit dat hij naaktfoto's wilde zien. Ze stuurde hem een foto in bikini, daar kon hij het mee doen. Als Vleer zou weten wat hij allemaal zegt, de dingen die ze hem laat zeggen. Wat hij met haar wil doen ... Vleer zou haar op laten sluiten. Ergens verlangt ze ernaar het met haar vriendin te delen en haar te vertellen hoe zijn extreme gedachten haar opwinden. Ze wil geen gewone date. Ze wil een man die haar behandelt alsof ze er niet toe doet. Ze wil gewoon genomen worden. Waarom weet ze niet, maar van die gedachte wordt ze botergeil.

Het scherm van haar telefoon licht op. Haar maag maakt een buiteling.

'Waar ben je?'

'Bij een vriendin.'

'Leuk type?'

'Niks voor jou.'

'Daar weet jij helemaal niks van! Vanavond, zeven uur, bij de ingang van het park. Zorg dat je op tijd bent, ik heb weinig tijd.'

In één keer drinkt ze haar glas leeg..

'Niet het park. Neutraal terrein.'

'Die kans heb je gehad. Het park en anders niet. In minirok en hakken.'

'Heb je nog een glas Vleer? En mag ik even in je kast duiken. Ik wil een jurk aan.'

Vleer schiet in de lach. 'Je draagt nooit jurken.'

'Hij vindt het leuk als ik een jurk draag vanavond en hakken, dus als ik die ook van je mag lenen.'

'Dus als hij wil dat je in je blote kont en met een zak over je hoofd verschijnt, dan doe je dat ook?'

Zoë kijkt haar glazig aan. 'Natuurlijk niet, maar als je niet wilt dat ik iets leen ...'

'Straks valt hij vreselijk tegen.'

'Dan heb ik me voor niets opgedirkt. Laat me nou, ik weet wat ik doe.'

'Soms betwijfel ik dat, maar goed, leef je maar uit. Zolang je me maar belt als je thuis bent. Of zal ik jou bellen, rond een uur of acht. Dan kun je er met een smoesje vandoor als het niets is.'

'Ik bel jou wel oké. Hou op met zeuren en help me een leuke jurk uitzoeken.'

Soumia

Netwerken

Met een glimlach leest Soumia het mailtje van Wouter. Ze moet zijn enthousiasme temperen. Hij loopt te hard van stapel. En zijn bericht vertelt haar dat hij nog niet helemaal begrijpt wat zij voor ogen heeft. Ze kijkt op haar horloge. Snel tikt ze haar antwoord.

Wouter,

Je hebt me niet helemaal begrepen. Ik laat jou weten wanneer ik je wil zien. Tot die tijd mag je me mailen. Je belt me nooit tenzij ik dat van jou vraag. Ik merk ook dat je mijn vorige mail niet goed hebt gelezen. Ik wil enkel van je weten wanneer je beschikbaar bent zodat daar geen misverstanden over kunnen ontstaan.

Ik wens je een goed weekend.

Soumia

De komende dagen laat ze hem met rust. Ze leest zijn mailtjes, reageert er niet op en doet of ze niet doorheeft dat hij haar graag weer wil zien. Ze vraagt zich af of hij altijd zo ongeduldig is. Die laatste keer was een momentopname. Het liet haar veel zien, maar ze moet het zeker weten.

Ze zag hem bij een bijeenkomst die commerciële bedrijven en zorgorganisaties nader tot elkaar moest brengen. Hij stond op het podium en stelde zich voor als de nieuwe directeur van een bedrijf waar Soumia vaak mee te maken heeft. Ze vergat zijn naam, maar hij viel haar op. Vooral door zijn kledingstijl. Die paste niet bij zijn functie. Ook niet bij het bedrijf. Ze schudde handen, maakte korte praatjes en verloor hem niet uit het oog. De manier waarop hij zich bewoog, wekte haar interesse. Het paste niet bij zijn kledingstijl. Ze vond hem gracieus.

Ze zag zijn reactie toen hij haar in het oog kreeg. Hij staarde en in haar buik krulde het van genoeg. Hij was van haar onder de indruk.

Langzaam bewoog hij zich haar kant op. Hij bleef staren terwijl hij door de menigte steeds dichterbij kwam en uiteindelijk naast haar stond. Ze was in gesprek en keek hem niet aan. Hij bleef wachten tot ze klaar was en afscheid nam van haar gesprekspartner. Pas toen stak hij zijn hand naar haar uit. 'Soumia Zamora? Wouter van Bokhoven. Aangenaam.'

Ze hield zijn hand even vast. Hij wachtte tot ze iets zou zeggen. Op een woord, een teken, misschien zelfs op een opdracht.

'Je mag wat te drinken voor me halen Wouter. Een glas bronwater. Ik zit buiten.'

Hij hield zijn adem in en ze liep bij hem weg, door de glazen deuren naar buiten. Haar korte observatie was juist. Ze wist dat hij achter haar aan zou komen. Met een glas bronwater.

